

200703306/1.

Datum uitspraak: 29 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 07/8543 en 07/8541 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 23 maart 2007 in het geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen en geweigerd om haar ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 maart 2007, verzonden op 3 mei 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, voor zover thans van belang, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 10 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 15 mei 2007 heeft appellante een reactie ingediend.

Bij brief van 7 februari 2007 (lees: 7 juni 2007) heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. I.W.M.J. Bossmann, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Lid van de enkelvoudige kamer

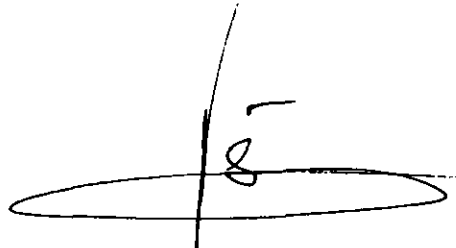
w.g. Bossmann
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 augustus 2007

314.

Verzonden: 29 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
voorzieningenrechter

Uitspraak

artikel 8:81 en 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 07/8543 (voorlopige voorziening)
AWB 07/8541 (beroepszaak)

V.nr.:

inzake: geboren op , van Marokkaanse nationaliteit,
verzoekster,
gemachtigde: mr. H.K. Westerhof, advocaat te Dordrecht,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. C. Brand, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van
het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1.1 Op 9 januari 2007 heeft verzoekster een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 23 februari 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Evenmin heeft verweerder (ambtshalve) verzoekster een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e van de Vw 2000. Bij beroepsschrift van 23 februari 2007 heeft verzoekster tegen het besluit van 23 februari 2007 beroep ingesteld bij de rechtbank.

1.2 Bij brief van 23 februari 2007 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt uitzetting hangende het beroep te voorkomen.

1.3 Het geding is behandeld ter zitting van 9 maart 2007, alwaar verzoekster niet is verschenen. Wel was namens verzoekster ter zitting aanwezig mr. E.W.B. van Twist, kantoorgenoot van haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door voornoemde gemachtigde. Het onderzoek is ter zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

Verzoekster is toen zij veertien jaar oud was in september 2004 door een oudere man , die officier bij de overheid was, ten huwelijk gevraagd. Verzoeksters vader had hiervoor toestemming gegeven. Verzoekster heeft geweigerd en haar vader is van gedachten veranderd. Verzoekster is begin december 2004 door haar oma en tantes van vaders zijde naar 's huis gebracht en daar door verkracht. Nu verzoekster geen maagd meer was dreigde haar vader haar te doden. Verzoekster is eerst bij haar oma van moeders zijde gaan wonen en heeft eind augustus 2005 samen met een oom en tante Marokko verlaten.

AWB 07/8541 (voorlopige voorziening)

AWB 07/8543 (beroep)

2

III. OVERWEGINGEN

Ten aanzien van de voorlopige voorziening

3.1 Verweerder heeft zich in de bestreden besluiten op het standpunt gesteld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel. Verzoekster heeft zich niet ex artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 onverwijld gemeld na haar aankomst in Nederland. Nu verzoekster toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter vaststelling van haar identiteit, nationaliteit en reisroute zoals bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, is de oprechtheid van haar asielaanvraag op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van haar aanvraag. Van het relaas van verzoekster gaat geen positieve overtuigingskracht uit. Verzoekster heeft de door haar gestelde feiten niet geloofwaardig gemaakt. Verzoekster komt niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29 van de Vw 2000. Voorts komt artikel 15c van de richtlijn 2004/83/EG (Definitierichtlijn) overeen met de toetsing die thans wordt verricht in het kader van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000. Verzoekster is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat in haar individuele geval sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Derhalve komt verzoekster niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000. De verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000, valt als zodanig buiten de reikwijdte van de richtlijn. Verzoekster komt niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 omdat er voor verzoekster in haar land van herkomst adequate opvang beschikbaar is.

3.2 Verzoekster heeft zich op het standpunt gesteld dat de beslissing niet juist of onvoldoende is gemotiveerd. Verzoekster heeft aangegeven te vrezen voor (wraak-)acties van de zijde van de familie nu zij zonder de daarvoor benodigde toestemming is weggegaan en als zijnde gehuwd met een man in Nederland heeft samengewoond. Ten onrechte is het asielaanvraag ongegrond geoordeeld. Er gaat een positieve overtuigingskracht van het relaas uit en er is geen sprake van hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen of tegenstrijdigheden. Daarnaast worden er onmogelijke bewijzen van verzoekster gevraagd. Het asielaanvraag dient getoetst te worden aan de hand van de normale bewijsregels en niet volgens het verzwarte regime van artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000. Verzoekster meent dat zij in ieder geval toelating zou moeten genieten op basis van de b-grond van artikel 29 van de Vw 2000. Tevens is een uitdrukkelijk beroep gedaan op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Verzoekster wijst in dat verband op de uitspraken van deze rechtbank en zittingsplaats van 26 januari 2007. De in de beschikking uitgevoerde toets aan de Definitierichtlijn is onjuist. Verweerder heeft het bestreden besluit niet op zorgvuldige wijze genomen. Ten aanzien van het AMV-deel van de beschikking merkt verzoekster op dat geen aparte beslissing is genomen dan wel dat er niet een juiste rechtsmiddelenclausule is opgenomen. De voorzieningenrechter is dan onbevoegd en het beroepsschrift dient als bezwaarschrift te worden doorgezonden aan verweerder.

3.3 Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijld spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

3.4 Het besluit van 23 februari 2007 - dat ter toetsing voorligt - bevat de mededeling dat de afwijzing van de aanvraag onder meer inhoudt dat verzoekster met ingang van de dag waarop de beroepstermijn is verstreken, niet langer rechtmatig in Nederland verblijft. Verzoekster dient Nederland uit eigen beweging te verlaten voor het einde van de beroepstermijn. Indien verzoekster tijdig beroep instelt tegen het besluit worden de rechtsgevolgen echter opgeschort. De voorzieningenrechter stelt vast dat verzoekster tijdig beroep heeft ingesteld tegen het besluit. Gelet op het feit dat daarmee de rechtsgevolgen zijn opgeschort, is het beoogde doel van de gevraagde voorziening, te weten het

AWB 07/8541 (voorlopige voorziening)

AWB 07/8543 (beroep)

3

voorkomen van uitzetting hangende beroep, reeds bereikt. Dat betekent dat verzoekster geen belang heeft bij het door haar ingestelde verzoek. Het verzoek is derhalve niet-ontvankelijk.

Ten aanzien van het beroep

3.5 Op grond van artikel 8:86 van de Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

3.6 Artikel 8:86 van de Awb bepaalt niet dat voor toepassing van dit artikel een ontvankelijk verzoek is vereist. In het onderhavige geval kan nader onderzoek ter zitting redelijkerwijs niet bijdragen aan beoordeling van de hoofdzaak. Derhalve ziet de voorzieningenrechter aanleiding om met toepassing van artikel 8:86 van de Awb onmiddellijk op het beroep te beslissen.

Ten aanzien van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd

3.7 Blijkens de stukken vormt de (on)geloofwaardigheid van het asielrelaas het kernpunt van het onderliggende geschil. Bij de beoordeling van de vraag of verweerder het relaas van verzoekster in redelijkheid als ongeloofwaardig heeft kunnen bestempelen gaat de voorzieningenrechter uit van het volgende toetsingskader.

3.8 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling niet beschikt over een voor toegang tot Nederland vereist document voor grensoverschrijding, tenzij hij zich onverwijld onder opgave van de plaats waar of waarlangs hij Nederland is binnengekomen heeft vervoegd bij een ambtenaar, belast met de grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen, en daar kenbaar heeft gemaakt dat hij asiel wenst.

In het tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 is bepaald dat bij onderzoek naar de aanvraag mede wordt betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

3.9 In de hoofdstukken C1/1.2, C1/3.2.2 en C1/3.3.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is neergelegd dat verweerder het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aanneemt, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met hetgeen over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoet. Als van dat laatste sprake is, mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

3.10 De voorzieningenrechter toetst deze beoordeling van verweerder terughoudend en beantwoordt de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering, neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

3.11 Het vorenstaande in aanmerking genomen dient de voorzieningenrechter allereerst te

AWB 07/8541 (voorlopige voorziening)

AWB 07/8543 (beroep)

4

beoordelen of verweerder in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c en f, van de Vw 2000 aan verzoekster heeft kunnen tegenwerpen en dienengevolge heeft kunnen concluderen dat op voorhand afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

3.12 Het is niet (langer) in geschil dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat verzoekster zich niet onverwijld heeft vervoege bij een ambtenaar, belast met grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen en daar kenbaar heeft gemaakt dat zij asiel wenst, nu verzoekster tegen dit standpunt geen gronden heeft ingediend.

3.13 Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten of ander indicatief bewijs ter vaststelling van haar identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas haar niet is toe te rekenen. Het niet overleggen van documenten of indicatief bewijs is in strijd met de verplichting om optimale medewerking te verlenen aan de beoordeling van het asielrelaas. In casu heeft verweerder het ontbreken van documenten aan verzoekster kunnen toerekenen, nu verzoekster geen documenten heeft overgelegd. Immers van de door verzoekster overgelegde kopie van haar geboorteakte en de kopie van haar vaders identiteitskaart kan niet de authenticiteit worden vastgesteld. Voorts heeft verweerder in redelijkheid de omstandigheid, dat verzoekster bij haar aanhouding op 27 november 2006 een andere identiteit en nationaliteit heeft opgegeven, in zijn beoordeling kunnen betrekken. De voorzieningenrechter is met verweerder van oordeel dat verzoekster haar verplichting om optimale medewerking te verlenen heeft verzaakt.

3.14 Gelet op het vorenstaande heeft verweerder in redelijkheid als uitgangspunt kunnen nemen dat op voorhand afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de door verzoekster afgelegde verklaringen. Derhalve dient van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht uit te gaan, zoals hiervoor reeds uiteen is gezet.

3.15 Verweerder heeft in redelijkheid tot de conclusie kunnen komen dat van het asielrelaas van verzoekster geen positieve overtuigingskracht uitgaat - omdat er kennelijk in het relaas hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen - en dat haar relaas dienengevolge als ongeloofwaardig beoordeeld kan worden. Verweerder heeft in dit verband in overweging kunnen nemen dat verzoekster ter zake de door haar gestelde vrees voor haar vader heeft verklaard dat zij, ondanks dat zij op de dag van de verkrachting door haar vader is bedreigd te worden gedood, nog drie weken bij haar ouders heeft gewoond, hetgeen niet met elkaar te rijmen is. Tevens heeft verzoekster eerst verklaard dat zij haar vader gedurende haar verblijf bij haar oma niet heeft gezien of gesproken, en vervolgens dat haar vader haar in die periode heeft geslagen, hetgeen een tegenstrijdigheid is. Ten aanzien van verzoeksters stelling dat verweerders verwijten niet appelleren aan de beleavingswereld van een kind, overweegt de voorzieningenrechter dat verzoekster niet een dusdanige jonge leeftijd heeft dat voornoemde zaken niet aan haar kunnen worden tegengeworpen, zodat dit aan het voorgaande niet kan afdoen.

3.16 Ten aanzien van het beroep van verzoekster op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn geldt dat - los van de vraag of sprake is van een beschermingsgrond die niet onder de b-grond van artikel 29 van de Vw 2000 valt te brengen, waarbij de voorzieningenrechter verwijst naar de uitspraken van de meervoudige kamer van deze rechtbank en zittingsplaats van 27 januari 2007 - ingevolge artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn met ernstige schade wordt bedoeld: ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De voorzieningenrechter is van oordeel dat datgene wat verzoekster stelt te vrezen, zijnde bedreigingen door haar vader en uithuwelijking, niet binnen dit kader kunnen worden geplaatst en derhalve niet vallen onder de reikwijdte van voornoemd artikel. Verzoeksters beroep kan niet slagen.

3.17 Hetgeen hiervoor is overwogen brengt mee dat verweerder zich in redelijkheid op het

AWB 07/8541 (voorlopige voorziening)

AWB 07/8543 (beroep)

5

standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van verzoekster als ongeloofwaardig dient te worden aangemerkt en dat het asielrelaas derhalve niet inhoudelijk zal worden beoordeeld.

Ten aanzien van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het amv-beleid

3.18 De voorzieningenrechter dient allereerst (ambtshalve) te beoordelen of zij bevoegd is van het beroepsschrift kennis te nemen. Op 1 september 2003 is de wet 'Wijziging van de Vreemdelingenwet 2000, alsmede van enkele andere wetten teneinde enkele technische verbeteringen aan te brengen', kortweg genoemd de 'Veegwet II', in werking getreden. Ingevolge deze wet staat tegen het ambtshalve genomen besluit het rechtsmiddel beroep open indien de vreemdeling in de voornemenprocedure in de gelegenheid is gesteld om zijn zienswijze te geven op het voornemen om niet ambtshalve een verblijfsvergunning regulier te verlenen. Dit voornemen dient derhalve expliciet kenbaar te zijn gemaakt. In de gevallen waarin dit voornemen niet expliciet kenbaar is gemaakt, staat voor de vreemdeling het rechtsmiddel bezwaar open. In de onderhavige zaak heeft verweerder in het voornemen expliciet kenbaar gemaakt om ambtshalve eiseres niet een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 te verlenen. Verzoekster heeft in haar zienswijze op dit voornemen gereageerd. Derhalve staat voor verzoekster het rechtsmiddel beroep en niet het rechtsmiddel bezwaar open en acht de voorzieningenrechter zich bevoegd kennis te nemen van dit beroep.

3.19 Ingevolge artikel 14, eerste lid, onder e, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te verlenen.

3.20 Ingevolge artikel 3.6, aanhef en onder b, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 slechts ambtshalve worden verleend onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling.

3.21 Ingevolge artikel 3.56, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000, kan de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling aan de alleenstaande minderjarige vreemdeling voor wie naar het oordeel van Onze Minister, naar plaatselijke maatstaven gemeten, adequate opvang ontbreekt in het land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan.

3.22 Uit de tekst van artikel 3.56 van het Vb 2000 volgt dat verweerder beoordelingsruimte heeft om te bepalen of, naar plaatselijke maatstaven gemeten, sprake is van adequate opvang. Verweerder heeft van deze beoordelingsruimte gebruik gemaakt door in zijn beleid in paragraaf C2/7.4.3 van de Vc 2000 een nadere invulling te geven aan het begrip adequate opvang.

3.23 Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat verzoekster aan het beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen geen aanspraak op verlening van een vergunning tot verblijf kan ontleenen. Verzoekster heeft in het eerste gehoor van 23 februari 2007 verklaard dat haar ouders, evenals andere familieleden, in Marokko wonen. Derhalve is de voorzieningenrechter met verweerder van oordeel dat in het land van herkomst adequate opvang is voor verzoekster. Ten aanzien van verzoeksters stelling dat zij problemen heeft met haar familie, is reeds overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas als ongeloofwaardig dient te worden aangemerkt.

3.24 Uit het vorenstaande volgt dat verweerder op goede gronden heeft besloten dat verzoekster ingevolge genoemd beleid niet in aanmerking komt voor de gevraagde vergunning tot verblijf. Niet gebleken is van omstandigheden op grond waarvan verweerder in dit geval van het beleid had moeten afwijken.

AWB 07/8541 (voorlopige voorziening)
AWB 07/8543 (beroep)

6

Ten aanzien van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd en de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het amv-beleid

3.25 Aangezien ook overigens geen aanleiding bestaat om te oordelen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, wordt het beroep ongegrond verklaard.

3.26 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten is niet gebleken.

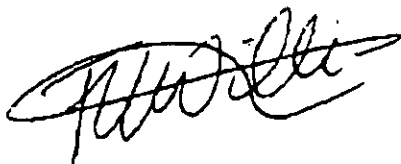
IV. BESLISSING

De voorzieningenrechter:

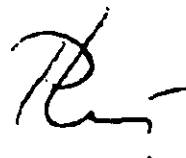
- verklaart het verzoek om een voorlopige voorziening niet-ontvankelijk;
- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 23 maart 2007 door mr. P.H.M. Kuster, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. F.K. Williams, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

de griffier

de voorzieningenrechter

afschrift verzonden op: 26 MAART 2007

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Conc.: FW
Coll: SL
D: C

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vergisten waaraan het beroepsschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepsschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, Vw een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Advocatenkantoor

E. Van Twist & Walls

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

2841

B 10 MEI 2007

ZAAKNR. 3306

AAN: VI

BEHANDELD: DD: PAR:

Mr drs E.W.B. van Twist
 Mr drs J.M. Walls
 Mw mr H.K. Westerhof
 Mw mr C.E. Koopmans

Advocaten & Procureurs

Wijnstraat 209
 3311 BV Dordrecht
 Telefoon 078 - 648 91 29
 Telefax 078 - 648 93 69

Stichting Beheer Derdengelden
 ABN AMRO 48.61.47.258

Aan de Raad van State
 De Afdeling bestuursrechtspraak
 Hoger beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC DEN HAAG

== 070 - 3651380 ==

Dordrecht, 10 mei 2007

HOGER BEROEPSCHRIFT (asiel)

Inz.: / Staat
 Toevoeging in aanvraag

Reg.nr.RvS: n.n.b.
 Reg.nr.Rb.: Awb 07 / 8543 VRONTN 47 AS G269
 IND: 0611.30.0319
 Appellante:
 Geboren:
 Nationaliteit: Marokkaanse

Uitspraak rechtbank: 3 mei 2007

Geeft eerbiedig te kennen,

geboren op , van Marokkaanse nationaliteit, hierna aan te
 duiden als appellante, verblijvende te , te dezer zake domicilie kiezende te (3311
 BV) Dordrecht aan de Wijnstraat 209 ten kantore van de advocaat en procureur mr C.E.
 Koopmans, die ten deze als gemachtigde wordt gesteld en als zodanig, zulks met het recht van
 substitutie, voor hem in rechte zal optreden.

Voor zover noodzakelijk wijst appellante erop dat hij ondergetekende bepaaldelijk heeft
 gevolmachtigd om in deze het hoger beroep op te stellen, te ondertekenen en in te dienen.

Bij uitspraak van 3 mei 2007 heeft de rechtbank te Den Haag nzp. Amsterdam het beroep van
 appellante in de asielzaak ongegrond verklaard. Een copie van de litigieuze uitspraak is
 ingevoegd. De inhoud daarvan dient als hier overgenomen en toegevoegd te worden.

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval onder de beroepsaansprakelijkheidsverzekering
 van de behandelend advocaat wordt uitbetaald.

Advocatenkantoor

Van Twis & Walls

-2-

Appellante kan zich niet verenigen met de uitspraak nu deze strekt tot ongegrondverklaring van het beroep. Bij wijze van grieven daarvan wijst zij op het volgende.

Grief 1

Ten onrechte heeft de voorzieningenrechter gemeend te mogen toetsen in beroep

In deze heeft appellante aangevoerd dat de beschikking klaarblijkelijk is opgesteld hangende de een maatregel van bewaring en dat uit die context verklaard kan worden dat het voorblad een aanzegging bevat ter zake het vertrek uit Nederland binnen 0 dagen resp. het ontbreken van schorsende werking van het beroep. Ten tijde van het slaan van de beschikking was appellante in vrijheid gesteld – de inhoud van de beschikking is gewijzigd waardoor in het kopje “gevolgen van deze beschikking” is opgenomen dat het beroep volgens de hoofdregel schorsende werking heeft.

Nu er onduidelijkheid bestaat omtrent de aanzegging moet worden vastgesteld welk deel van de beschikking richtinggevend is – het voorblad of de inhoudelijke overweging. Wanneer dat de inhoud is (en zoveel heeft appellant in beroep ook naar voren gebracht) dan zou de vovo bij gebrek aan belang niet-ontvankelijk moeten worden verklaard. Bij een niet-ontvankelijkheid vervalt de bevoegdheid van de voorzieningenrechter om op beroep te beslissen.

Appellante meent dan ook dat de voorzieningenrechter de beslissing onbevoegd heeft genomen.

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank het beroep op artikel 15c DR niet opgevat als een beroep op een zelfstandige toelatingsgrond waaraan verweerder had behoren te toetsen

Verweerder heeft in deze gemeend dat artikel 15c DR in de wetgeving is neergelegd in de vorm van de b-grond van artikel 29 Vw. Deze rechtsopvatting is onjuist. Nu de subsidiaire toelating niet ziet op een toelating zoals bedoeld in artikel 29 aanhef en onder b Vw is de toetsing niet volledig geweest en kan niet worden volstaan met de wijze van afdoening zoals voor ligt.

Grief 3

Ten onrechte heeft de rechtbank inhoudelijk aan artikel 15c DR getoetst, nu dit niet haar taak is maar die van verweerder.

Naar de mening van appellante is het verweerder die de aanvraag om toelating moet toetsen aan het Verdrag, de wet en het beleid. Het is niet aan de rechtbank (voorzieningenrechter) om de toets aan te vullen en/of zelf uit te voeren. Een dergelijke uitbreiding van bevoegdheden kan en mag niet ingelezen worden in de bestaande regelingen.

De rechtbank had dan ook het beroep op artikel 15c DR niet zelf mogen beoordelen op haalbaarheid. Een eventuele toets aan de geloofwaardigheid is wat dat betreft ook voorgehouden aan verweerder – niet aan de rechtbank.

Advocatenkantoor

Van Twist & Walls

-3-

Overigens meent appellante dat een dergelijke toets niet had mogen gebeuren volgens de lijn die de rechtbank i.c. heeft gehanteerd. Immers, waar artikel 15c DR een communautaire toelatingsgrond introduceert, kan niet anders dan dat de geloofwaardigheid ook volgens dat internationale recht wordt vastgesteld. De wet ongedocumenteerden en andere typisch Nederlandse vindingen zijn dan niet toegelaten. De rechtbank heeft zich zulks niet of onvoldoende gerealiseerd.

Grief 4

Ten onrechte heeft de rechtbank alle opmerkingen betreffende de leeftijd en het recht op toelating op grond van het AMV-beleid niet beoordeeld

Appellante heeft (mede) ten grondslag aan haar aanvraag om toelating gelegd haar minderjarigheid en gebrek aan opvang in het land van herkomst. Verweerder had tenminste moeten toetsen aan het AMV-beleid. Zoveel is ook in de zienswijze en later in beroep naar voren gebracht (zie onderdeel 3.2 van de uitspraak). Daarbij is er onder meer op gewezen dat klaarblijkelijk wel is getoetst aan het AMV-beleid, doch dat ten aanzien van de afwijzing er geen juiste rechtsmiddelenclausule is opgenomen. Naar de mening van appellante had geen beroep maar bezwaar open moeten staan.

De rechtbank laat dit deel van het beroep geheel buiten beschouwing en lijkt inhoudelijk in beroep te toetsen. Dat is onjuist, temeer nu het niet de voorzieningenrechter is die moet beslissen, maar verweerder. De voorzieningenrechter had zich op dit punt onbevoegd moeten verklaren en het beroep door moeten zenden aan verweerder ter verdere behandeling als zijnde een bezwaarschrift. In dat verband zij ook gewezen op artikel 6:15 lid 1 jo. artikel 6:15 lid 2 Awb.

Grief 5

Gezien het vorenstaande meent appellant dat de litigieuze uitspraak van de rechtbank te Amsterdam geen stand kan houden. Nu de uitspraak dient te worden vernietigd, zal verweerder de kosten van het geding dienen te vergoeden.

WESHALVE

Appellante zich tot Uw Raad wendt en met de verschuldigde eerbied verzoekt:

- het hoger beroep gegrond te verklaren;
- de uitspraak van de rechtbank, waarvan beroep, te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank of verweerder ter verdere afhandeling;

met veroordeling van verweerder in de proceskosten.

Hoogachtend,
Uw dw.,

C.E. Koopmans,
Namens deze E.W.B. van Twist.